

Hotărârea de a înfrunta durerea

de Alan P. Medinger

Fără durere nu există câștig! Înțelepciunea redusă la un clișeu își pierde deseori puterea.

Pentru cel care învinge homosexualitatea, totuși, aceasta este o înțelepciune pe care trebuie să o luăm foarte în serios. Cu excepția circumstanțelor speciale în care Dumnezeu face cu adevărat o minune, aproape tot ce trebuie să se întâmple când învingem homosexualitatea, va implica o anumită durere. Căința, iertarea altora și creșterea – care împreună cu vindecarea Domnului sunt elemente ale biruirii homosexualității – toate implică o anumită măsură de durere. Lipsa de dorință de a înfrunta durerea, este bariera care îi oprește pe mulți din cei care vor să învingă homosexualitatea, să experimenteze schimbarea pe care o doresc atât de mult.

Homosexualitatea a luat forma răspunsului nostru la durere – cel mai adesea durerea respingerii, abuzului sau stimei de sine scăzute. Tiparele comportamentului și gândirii care ne-au condus la homosexualitatea noastră, au fost tiparele autoprotecției față de aceste dureri. După ce am simțit durerea devreme în viață, am devenit hotărâți să nu mai îngăduim niciodată să ne aflăm din nou într-o poziție în care experiențele dureroase ar putea fi repetate. Răspunsurile noastre se poate să se fi datorat faptului că experiențele noastre au fost într-adevăr îngrozitoare, sau pot reflecta faptul că, pentru un motiv sau altul, avem o personalitate care are o mare înclinație de a evita durerea. Oricum ar fi, fără o anumită dorință de a înfrunta durerea, vindecarea nu va progresa foarte departe.

Care sunt durerile care par atât de amenințătoare pentru cei care înving homosexualitatea, încât evitarea lor devine dominantă în viață? Eu văd șapte, foarte comune:

Umilirea – Dacă încerc să fac ceea ce fac alți bărbați (femei), voi da greș și voi fi umilit, și aceasta va fi de nesuportat. A fi rănit fizic sau emoțional – Dacă intru într-o poziție în care nu sunt în control, cineva mă va răni (abuza) și aceasta va fi devastator.

Respingerea – Nu mă voi apropia de nimeni, astfel nu voi putea fi respins. Nu pot suporta respingerea.

Privirea la întunericul dinăuntru – Aici nu este vorba de a vorbi cu noi înșine, ci mai degrabă de o teamă interioară de a permite Duhului Sfânt să se ocupe de noi în anumite domenii de păcat profund, precum mândria sau mânia.

O viață singuratică, tristă – Singura plăcere pe care o am se găsește în fanteziile mele. Ele nu sunt mult, dar cum aş putea trăi fără ele?

Mediocritatea – Dacă nu excelez, nu am valoare, și nu pot suporta să mă simt lipsit de valoare. O viață castă sau singuratică – Dacă nu primesc o anumită formă de intimitate, pur și simplu mă voi ofili emoțional.

A dori să înfrunți dureri ca acestea înseamnă să nu le negi. Respingerea, umilirea, singurătatea și restul se întâmplă – frecvent – și sunt dureroase. Dar avem două alegeri; ori riscăm durerea și ne împăcăm cu viața, ori rămânem cu vechile noastre metode de a face față. A renunța la vechile noastre metode de a face față înseamnă să părăsim drogul care ne-a stăpânit întotdeauna înainte. Negarea, izolarea, controlul, pofta, toate ne îngăduie să evităm durerea, dar în cele din urmă se transformă din protectorii noștri în temnicerii noștri. Modul nostru de a ne proteja a devenit o robie.

Cum înfruntăm durerea când metodele noastre de a o evita au devenit atât de înrădăcinate? Văd o singură soluție. Trebuie să vrem să înfruntăm durerea și să-L lăsăm pe Isus să ne mângâie. Aceasta nu pare să fie o veste foarte bună, nu-i așa? Dar nu cunosc o altă cale.

La început, aceasta cere să acceptăm adevărul că putem îndura durerea, chiar dacă se întâmplă ce este mai rău. Nu ne va omorî. Nu vom fi distruși sau devastați. Va fi neplăcut, dar putem îndura.

Apoi avem nevoie să fim cinstiți și să calculăm rațional costul. Evitarea durerii nu este o opțiune. Mai degrabă, trebuie să ne întrebăm: „Merită să îndur durerea ca să devin cu adevărat liber?” Nu avem promisiunea că Domnul va îndepărta durerea. La urma urmei, chiar El a fost făcut desăvârșit prin suferință (Evrei 2:10 și 5:8). Avem promisiunea că Isus va fi cu noi în suferință, dar nimeni nu știe cu adevărat ce înseamnă aceasta până ce nu trece prin durere cu El.

Avem de asemenea nevoie să vedem că a înfrunta durerea este parte a vieților noastre ca și creștinii ascultători. Domnul urăște modul nostru de a fi proprii noștri protectori. Urăște să ne vadă întemnițați în izolare și teamă. Ascultarea înseamnă să vrem să devenim bărbatul sau femeia care ne-a creat El să fim, și nu vom deveni acea persoană până ce nu vom vrea să trecem prin durere. Dar fiți siguri, crucea

marturii

este semnul nostru că Isus va trece prin durere cu noi. „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșeală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Romani 5:3-5). Există o veste bună în aceasta. Experimentarea dragostei și puterii lui Isus în durerea și suferința noastră, va fi o bucurie mai mare chiar și decât vindecarea pe care o vom simți.